

Silvia Butnaru

Mihai Cimpoi, Silvia Butnaru, Vasile Tărățeanu
la Casa Vernescu (iunie 2004)

Încă...

te mai citesc –
te afli ascuns într-un vis
cartea celor „33 sonete imperfecte“
la „puberul divin“
închinându-ți gândul trist,
iubirile – venere însemnate
de umbra unui g. istrate
„timid“,
un curcubeu iluminând
un timp rămas – Eternitate,

încă-s pedepse neplătite
și rugul morții stă uscat,
dar nu noi vom fi aceia
ce am trăit nemotivat,
un gust străin de-ndepărtare,
un trist ecou ca de sicriu,
o amortită-nfricoșare
de nu mai știu
de-s mort sau viu,
dar,

*Silvia Butnaru – n. 1948, româncă stabilită în Germania.
Membră a Uniunii Scriitorilor, Membră a Asociației Scriitorilor
Români din Bavaria. Poetă.

Volume de versuri publicate: *Orizontul infinitului*,
Editura „Plural“, București, 1995; *Miraj paradoxal*, Editura
„Amurg sentimental“, București, 1999; *Păcatul Cuvântului*,
Editura „Amurg sentimental“, București, 1999; *Călător
nicăieri* – volum bilingv – Editura „Radu Bărbulescu“,
München, 2000; *Străluciri în rouă*, Editura „Danubius“,
2003.

încă, mai citesc o carte,
îmi mai doresc să te mai știu
scriind la masa cea de taină
hulubind până târziu
și luminat de vocea care
pe firul magic îți zâmbește –
„timid“, tu buzoian, cu g. istrate
îți „ciugulești“ sonete din Sfânta Scriptură
lăsându-ți timid, numele în literatură

încă, în preajma Sfântului Paște
lasă-ți gândul, noi versuri de naște,
sub semnătura lui g. istrate,
trăiește – scăpat de Poezie din propria-ți moarte

încă... te mai citesc

Hulubi ce se ascund în rouă

când bluza
peste trup mi-o trag, ating
hulubi, ce-s gata să-și ia zborul
și mă cuprinde gândul peste prag –
îi văd în aerul din zori
tăind în larguri, norul.

ating cu vârful minții, mâna
ce scrie versuri scurse peste noapte –
hulubi se lasă mângâiați
de-un gând rostit în șoapte.

ating albastrul zorilor cu rouă
și albul dintr-un nufăr îl alint
cu vârful minții, când și noaptea plouă
trăirile iubirii – prelinse într-un mit.

hulubi, ce se ascund în rouă,
în dimineața rece dintr-un mit
și-alintă zborul chiar când plouă
și-albastrul cerului e iar umbrit.

hulubi ce se ascund în rouă...

Fac și eu ce pot (!)

împrăștii o sămânță sănătoasă,
cu origine daco-latină –
o-mprăștii scriind,
dăruind versului ce-a crescut în mine

din sămânța daco-latină
scriu, deplângându-mi neamul, lăudându-l,
traducându-l în scrierile neamurilor vecine,
în limba lui Goethe de exemplu,
și îmi citesc versul
auditorilor germani – place esența, muzicalitatea,
apare curiozitatea iar mirarea că românii
se ocupă și de literatură, de artă,
nu numai de nelegiuri și hoții, îi miră –
fac și eu ce pot (!)
nu mă ascund roșind să rostesc
cuvântul românesc – mi-l port ca un stindard,
pribegind fără rost (ar spune unii),
dar pribegia își are rostul ei
sămânța crește și pe alte meleaguri – rodește,
se înmulțește,
crescând în ochii altor nații –
cum aș putea trăi altfel decât,
însămânțând primăverile,
versul scrisului meu românesc?
fac și eu ce pot...

elixir

când vreau cuvintele în vers să le așez,
din îmbinarea lor, dorințele revin –
pe filosofii greci în gând eu îi citez,
iar Bacchus îmi trimite un pahar cu vin

un elixir e vinul, Doamne!
lăsat de tine pe pământ
în seri târzii, în șir de toamne,
ciocnesc paharul cu-n cuvânt

și scriu chiar în răcoarea nopții
când totul stă în amorțire,
când visul trece peste alții
eu scriu, cuvânt spre nemurire

plutesc aiurea, fără știre,
mă-ntorc în zori în patul meu,
paharul sorb dintr-o sorbire
certându-mă cu Dumnezeu

când zorii veseli dau binete
furia nopții nedormite,
mi-aduce-n prag cald, cu blândețe,
un elixir plin de cuvinte

un elixir e vinul, Doamne!

Ionel Bandrabur

VOLUPTATEA DE A SCRIE

Nu o dată, în tinerețe, aflându-mă în fața unei ispite cu sâni și șolduri, am făcut cale întoarsă și m-am așezat la masa de scris, renunțând la desfătarea de o clipă. Atunci a fost cumplit; îmi era teamă că va veni o zi când mă voi bate cu pumnii în cap și voi regreta. Și iată că a venit această teribilă zi, a senectuții, a anilor cu dragoste puțină, a anilor pe care cei mai mulți bărbați îi urăsc; și iată că nu regret deloc ceea ce am pierdut: scrisul mi-a oferit o dulce compensație, o voluptate și o fericire care nu se vor stinge până la ceasul din urmă.

* * *

Visurile de glorie se împlinesc doar pentru câteva talente norocoase, făcând însă căderea tuturor celorlalți scribi. În spatele fiecărui scriitor celebru se află mai multe mii de învinși.

* * *

A nu putea fi imitat este semnul negativ după care poate fi recunoscut un colos al literaturii. Toate încercările de a scrie ca Shakespeare, ca Faulkner sau ca Céline au eșuat.

* * *

Literatura este viață selectată la maximum: s-a trăit mult și s-a scris despre toate foarte puțin, esențialul; iar din ceea ce s-a scris timpul a reținut doar capodoperele, adică esențialul a ceea ce era deja esențial.

* * *

Nu reproșați scriitorului că nu trăiește după norma comună: este în firea lucrurilor să fie așa, căci scrisul este o sihăstrie.

* * *

Contemplând bolta albastră și norii albi călători, un monah înalță rugăciuni către Dumnezeu, un poet își exprimă emoția în versuri, iar un gânditor lucid, cu viziune sumbră, cugetă la zădărnicia a toate câte există. În felul lui, fiecare se simte iluminat și împăcat, crezând că numai el posedă adevărul.

* * *

Scriitorul, voluptuos al cuvintelor, se aseamănă mult cu femeia: asemenea femeii, care în dragoste și maternitate dă totul, și el dă scrisului cele o mie de inimi ale sale.

* * *

Curaj, iubite confrate! Nu te rușina de a fi megaloman. Din momentul în care un scriitor încetează de a crede că arta sa îl va instala în Olimp, alături de zeii și zeițele literaturii universale, atunci e sigur că el, omul de talent, este deja copt pentru înfrângere și ratare.

* * *

Am fost, sunt și voi fi scrib: este o chestiune de genetică și nu de timpuri gramaticale.

* * *

La ce servește scrisul? La nimic. Este un mod de-a tăcea și de-a vorbi în același timp. Și, câteodată, când un vers sau o frază par a atinge perfecțiunea, este un mod de-a te vedea planând în azur.